

Arrest

nr. 270 543 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart uit Gaza afkomstig te zijn en geboren te zijn in 1991.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 november 2018. Op 21 november 2018 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 6 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 20 mei 2020 met nummer X wordt het beroep verworpen.

1.3. Op 6 november 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 januari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)".

1.4. Op 29 januari 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Nadat het beroep ingediend was, trekt de verwerende partij op 3 mei 2021 de beslissing van 23 maart 2021 in. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u geboren in Gaza. U besloot Gaza te verlaten omwille van problemen met Hamas. U kwam in juni of juli 2018 aan in Griekenland en werd opgevangen in een vluchtelingenkamp te Leros. Op 29 oktober 2018 verkreeg u in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus. U besloot kort na het verkrijgen van uw statuut uit Leros te vertrekken. Vanuit Leros vertrok u naar Athene. U nam vanuit Athene de boot naar Italië om van daaruit uw reisweg naar België verder te zetten. Op 17 november 2018 kwam u aan in België waar u op 21 november 2018 uw eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 9 december 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot nietontvankelijkheid van uw verzoek. U tekende hiertegen op 19 december 2019 beroep aan. Op 20 mei 2020 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 6 november 2020 diende u zonder België verlaten te hebben een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Griekenland vreest te sterven omdat er daar geen gezondheidszorg is. U verklaarde tevens dat u in Griekenland geen recht hebt op gezinshereniging. Op 18 januari 2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek om internationale bescherming gezien er geen sprake was van nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 29 januari 2021 diende u zonder België verlaten te hebben een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek verklaart u opnieuw dat u een terugkeer naar Griekenland vreest omdat er geen gezondheidszorg voor u zou zijn en dat uw echtgenote niet naar Griekenland kan komen omwille van uw subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland.

Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende documenten neer: een opvolgingsrapport van het ILA van CPAS te Oupeye d.d. 18 februari 2021 waarin staat dat er voor u reeds diverse afspraken voor medische en psychologische consultaties werden gemaakt en dat een goede opvolging en begeleiding in uw voordeel zouden zijn en een kopie van een psychologisch attest van psychiater Dr. C. verbonden aan ‘service Santé Mentale de Verviers’ d.d. 3 december 2020 waarin staat dat u sinds september 2019 door hen wordt opgevolgd, u bij uw aanbieden een grote angst en paniecreacties had, u regelmatig psychotherapie volgt en dat u lijdt aan PTSD (post traumatic stress disorder) voortkomend uit feiten die u tijdens de Israëlische-Palestijnse oorlog meemaakte en door martelingen van Hamas.

Uw raadvrouw stuurde op 16 februari 2021 via een begeleidend schrijven nog bijkomende, documenten door: Een arrest van de R.V.V. van 29 september 2020 waarin een beslissing tot niet-ontvankelijkheid –betreffende een verzoeker die een beschermingsstatus had in Griekenland- van het CGVS vernietigd werd, een kopie van een psychologisch attest van psychiater Dr. C. verbonden aan ‘service Santé Mentale de Verviers’ d.d. 25 juni 2020 waarin staat dat u sinds september 2019 door hen wordt opgevolgd, u bij uw aanbieden een grote angst en paniecreacties had, u regelmatig psychotherapie volgt en dat u lijdt aan PTSD voortkomend uit feiten die u tijdens de Israëlische-Palestijnse oorlog meemaakte en door martelingen van Hamas, een kopie van een medisch attest van Médecins du Monde d.d. 4 januari 2021 waarin staat dat u zich sinds 8 december 2020 bij hen aanbood met een medisch dossier dat in juni 2019 in Verviers werd opgemaakt met betrekking tot uw ziekte Coeliakie en ondervoeding, informatie over de ziekte Coeliakie waarin staat dat de enige manier om klachten te voorkomen of deze te bestrijden het strikt volgen van een glutenvrij dieet is en diverse rapporten “Refugee support Aegean, Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece d.d. juni 2017, Report of the commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, AIDA, country report Greece 2019, Racist violence Recording network, Annual report 2019, Amnesty International, ‘Signer en ligne Grèce il faut des soins de santé aux migrants et à leurs enfants d.d. 23 januari 2020, Medecins sans frontières ‘Les réfugiés expulsés et contraints de dormir dans la rue d.d. 17 juli 2020, Refugee Support Aegean ‘returned recognized refugees face a dead-end in Greece d.d. januari 2019, Refugee Support Aegean ‘Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece tot homelessness and destitution while returns from European countries continue d.d. 4 juni 2020”. Op 23 maart 2021 nam

het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw derde verzoek om internationale bescherming. Gezien het begeleidend schrijven van uw raadvrouw d.d. 16 februari 2021 niet werd opgenomen in de beslissing die door het CGVS was opemaakt -waar uw raadvrouw in haar verzoekschrift d.d. 2 april 2021 op wees-, werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken.

In het verzoekschrift van uw raadvrouw d.d. 2 april 2021 werden bijkomend nog volgende nieuwe stukken neergelegd: een kopie van een verzoek aanstelling advocate/ BJB d.d. 1 februari 2021, een kopie van een medisch getuigschrift in het kader van een 9ter aanvraag d.d. 8 juni 2020 waarin als medische voorgeschiedenis vermeld wordt dat u lijdt/leed aan de ziekte Coeliakie, een 'helicobacter pylori'-ontsteking en post traumatische stress, een kopie van een attest van Médecins du monde d.d. 8 december 2020 waarin staat dat u aan de ziekte Coeliakie lijdt, een voedingstekort heeft, voedselallergie heeft en op straat leeft, een kopie van een medisch attest van CHC Clinique Notre-Dame d.d. 25 maart 2021 waarin staat dat een behandeling gericht op het uitroeien van ziektekiemen voor u nuttig zou zijn, een kopie van een medisch attest van Synlab 'Département d'Anatomie Pathologique d.d. 17 maart 2021 waarin staat dat u lijdt aan een ernstige oedemateuze en congestieve chronische duodenitis (ontsteking twaalfvingerige darm) die kadert in de ziekte Coeliakie in het stadium 3B volgens de classificatie van Marsh, laboresultaten van een bloedonderzoek d.d. 23 februari 2021, een rapport van Pro Asyl 'Beneficiaries of international protection in Greece –access to documents and socio-economic rights d.d. maart 2021'.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten bleek immers dat u medische en psychologische problemen heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van uw eerste verzoek steunmaatregelen verleend en werd uw aanvraag behandeld door een protection officer met expertise in het horen van kwetsbare personen. Er werd aan u voldoende tijd gegeven om op de gestelde vragen te antwoorden en er werd voor gezorgd dat het gehoor op een serene en rustige manier verliep. Als dusdanig kon het Commissariaat-generaal er redelijkerwijze vanuit gaan dat uw rechten gerespecteerd werden evenals dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen, een beoordeling die overigens heeft standgehouden in het kader van de beroepsprocedure die u toentertijd hebt ingeleid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoewel u naar aanleiding van onderhavig volgend verzoek weliswaar ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakt van dezelfde gezondheidsproblemen (zie verklaring volgend verzoek opgemaakt bij de DVZ; vraag 12 en 16) en deze op zich niet rechtstreeks ter discussie staan, kunnen uit de stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaronder met name uw "Verklaring volgend verzoek" d.d. 22/02/2021, evenwel géén overtuigende aanwijzingen of omstandigheden worden afgeleid waaruit genoegzaam zou kunnen blijken dat u niet bij machte was om de eventuele nieuwe elementen ter ondersteuning van uw volgend verzoek op dienstige wijze kenbaar te maken. Uit de gegevens die de DVZ aan het CGVS heeft overgemaakt blijkt integendeel dat het onderhoud er op een normale wijze is verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ook in het kader van uw derde verzoek redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden, dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen en in de mogelijkheid verkeerde om uw motieven ter ondersteuning van het volgend verzoek op dienstige wijze kenbaar te maken. Bovendien verklaarde u zelf bij de DVZ dat er voor u geen elementen of omstandigheden bestaan die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (zie "Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ" d.d. 22/02/2021). Er zijn bijgevolg geen overtuigende elementen voorhanden waaruit genoegzaam kan blijken dat de commissaris-generaal verhinderd zou zijn geweest om zich op duidelijke wijze uit te spreken over de niet-ontvankelijkheid van onderhavig verzoek, noch waaruit zou blijken dat de rechtsgeldigheid, betrouwbaarheid en draagkracht van onderstaande motieven die aan de basis van deze beoordeling liggen op betekenisvolle wijze ondermijnd worden.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat u op 29 oktober 2018 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Griekenland en er werd vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS eveneens afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat er werd vastgesteld dat uw verklaringen en de door u neergelegde documenten volledig in lijn lagen met soortgelijke verklaringen en documenten die u in het kader van uw eerste verzoek en uw beroep, dat u op 19 december 2019 aantekende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, had aangebracht waardoor er geen sprake was van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw verklaring dat u geen gezinshereniging kan aanvragen in Griekenland (DVZ-vragenlijst volgend verzoek, vraag 19), moet worden opmerkt dat dit argument reeds aangehaald én beoordeeld werd naar aanleiding van uw eerste verzoek. Bijgevolg betreft het hier überhaupt géén nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de stukken die u aanbrengt in het kader van uw volgende verzoek, dient er op gewezen te worden dat de kopie van een medisch attest van Médecins du Monde d.d. 4 januari 2021 en d.d. 8 december 2020, de kopie van een medisch getuigschrift in het kader van een 9ter aanvraag, de kopie van een medisch attest van CHC Clinique Notre-Dame d.d. 25 maart 2021, de kopie van een medisch attest van Synlab 'Département d'Anatomie Pathologique d.d. 17 maart 2021 en de Labo resultaten van een bloedonderzoek d.d. 23 februari 2021 weliswaar vaststellingen weergeeft omtrent uw medische toestand, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken, maar er uit uw verklaringen en de documenten neergelegd in het kader van uw eerste verzoek blijkt dat medische zorg in Griekenland wel degelijk voor u voorhanden was (CGVS eerste verzoek, p9 + doc 5 ingediend in het kader van het eerste verzoek). Gezien deze door u, in het kader van uw derde verzoek neergelegde documenten, inhoudelijk over dezelfde medische problematiek handelen (maag- en darmproblemen/ ontstekingen) als diegene die u in uw eerste twee verzoeken kenbaar maakte, vormen deze geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de kopieën van psychologische attesten van psychiater Dr. C. verbonden aan 'service Santé Mentale de Verviers' d.d. 3 december 2020 en d.d. 25 juni 2020 dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u deze documenten reeds in het kader van uw tweede verzoek neerlegde. Deze documenten alluderen weliswaar, samen met het opvolgingsrapport van het ILA van CPAS te Oupeye d.d. 18 februari 2021, op een bepaalde psychische problematiek en nood aan passende opvolging in uw hoofde, maar liggen als dusdanig geheel in lijn met soortgelijke stukken die u in het kader van uw eerste verzoek hebt neergelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal, evenals in het kader van uw beroep dat u op 19 december 2019 aantekende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch waaromtrent door beide instanties geoordeeld werd dat zulks géén afbreuk doet aan het gegeven dat u ten persoonlijke titel niet hebt aangetoond dat de nodige medische opvolging niet voorhanden zou zijn in Griekenland, noch dat u om enige reden niet bij machte zou zijn om er desgevallend uw rechten op de nodige basisvoorzieningen te doen gelden. Noch kon volgens de Raad uit de door u aangereikte elementen worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en kampt met een aantal psychische klachten (dit onder meer omwille van de toestand op het vlak van gezondheidszorg) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In het licht van deze vaststellingen kunnen de door u

neergelegde bijkomende stukken derhalve evenmin worden gekwalificeerd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft de door uw advocaat neergelegde rapporten (doc 3 & 7), waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonst dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De informatie over de ziekte Coeliakie maakt duidelijk dat personen die aan deze ziekte lijden een glutenvrij dieet dienen te volgen, uit niets uit deze informatie blijkt echter dat u niet in staat zou zijn dergelijk dieet in Griekenland te volgen. De kopie van een verzoek tot aanstelling van een advocaat toont aan dat er u op 1 februari 2021 een advocaat werd toegewezen, niets meer en niets minder. Wat het arrest van de R.V.V. d.d. 29 september 2020 tot slot betreft, dient er opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient onderzocht te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens in het dossier.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, het beginsel van de wapengelijkheid tussen

de partijen en het recht op tegenspraak. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. De verzoekende partij vat vooreerst de motieven van de bestreden beslissing kort samen. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen waarbij ze tevens verwijst naar relevante rechtspraak. Hierna zet de verzoekende partij uiteen dat: *“Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot het stellen dat er geen nieuwe elementen zouden aangevoerd zijn, aangezien alle neergelegde attesten “in de lijn zouden liggen met stukken die reeds eerder neergelegd werden”, zonder ten gronde in te gaan op de inhoud van de medische attesten die voorliggen, noch op de situatie in Griekenland voor personen die genieten van de subsidiaire bescherming.*

Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat het medisch dossier dat verzoeker thans neerlegt zeer uitgebreid is en de ernst aantoont van zijn medische problematiek.

Verzoeker lijdt aan een zeer ernstige vorm van Coeliakie of glutenallergie, een auto-immuun ziekte. Bij coeliakie veroorzaakt voedsel dat gluten of sporen van gluten bevat beschadiging van het slijmvlies van de dunne darm.

Gluten is een eiwit dat voorkomt in tarwe, rogge, gerst, spelt en kamut. De enige behandeling tot nu toe is het volgen van een levenslang glutenvrij dieet. De meest voorkomende klachten bij coeliakie zijn bloedarmoede, chronische diarree, weinig eetlust, overgeven, ondergewicht, depressiviteit, stemmingswisselingen. In het geval van verzoeker is de beschadiging van zijn darmweefsel al dermate ernstig dat hij chronisch lijdt aan een maagontsteking en hij potentieel een tumor kan ontwikkelen. Hij ondergaat periodiek bepaalde antibioticatherapiën om de bacteriën uit te roeien.

Hij lijst de medische historiek van zijn darmziekte op sinds zijn aankomst in België:

[...]

De Marsh classificatie bepaalt de graad waarin het darmweefsel is aangetast, doordat er geen behandeling was voor zijn glutenallergie en geen toegang tot een aangepast dieet.

Bij verzoeker is dit 3C bij zijn aankomst, geëvolueerd naar 3B, hetgeen neerkomt op de voorlaatste fase, en dus een zeer ernstige vorm van aantasting van het darmweefsel:

• Naast zijn darmziekte lijdt verzoeker aan PTSS en majeure angststoornissen.

Hij werd sinds september 2019 begeleid door de Service de santé mentale de Verviers.

Hij legt een medisch attest van 25 juni 2020 neer van zijn psychiater Dr. C. die attesteert dat verzoeker lijdt aan PTSS. dat hij bij het begin van zijn behandeling in september 2019 majeure angst vertoonde met paniekaanvallen en verstoorde slaap. Hij was heel mager en angstig. Met de nodige zorgen was zijn situatie in België sterk verbeterd, tot hij opnieuw op straat belandde.

Hij werd tussen 23 en 24 februari 2021 opgenomen in het ziekenhuis door een angstaanval.

Hij bleef een nacht in het ziekenhuis en er werd hem medicatie voorgeschreven (Sipralexa 10 mg en Alprozolam 0.5 mg). Alprozolam wordt voorgeschreven bij de behandeling van een angststoornis en Sipralexa bij depressie.

Hij wordt sindsdien opgevolgd door de psychologische dienst vzw Tabane voor PTSS en dit aan een frequentie van 3 keer per maand.

• In het kader van zijn eerste aanvraag, waar steeds naar wordt terugverwezen, had hij enkel één medisch verslag van zijn darmproblematiek neergelegd, evenals het resultaat van een bloedtest en een afspraak bij een psycholoog:

[...]

Het arrest van 20 mei 2020 van Uw Raad. dat tussenkwam na de eerste beslissing van niet-ontvankelijkheid, gaat echter alleen in op “het kampen met enkele psychische klachten” van verzoeker, zonder zelfs maar melding te maken van de ernstige maagziekte waar verzoeker aan lijdt:

[...]

Het staat dan ook vast dat er wel degelijk nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn en door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

• Er kan geen abstractie gemaakt worden van de actuele medische problematiek bij het onderzoek naar het reëel risico dat verzoeker in Griekenland terecht komt in een situatie van verregaande deprivatie, louter stellende dat er geen nieuwe elementen zouden bijgebracht zijn. temeer aangezien een schending van artikel 4 van het Handvest wordt aangetoond.

Er dient gewezen te worden op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod.

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Ibrahim § 88 dat “wanneer een rechter over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend een risico bestaat dat de persoon aan wie bescherming werd verleend in

die lidstaat behandeld wordt op een wijze die hun grondrechten schendt, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel van aard zijn hetzij bepaalde groepen van personen raken.

• Wat betreft de landeninformatie die wordt bijgebracht, stelt de bestreden beslissing dat dit algemene info is die geen betrekking heeft op verzoeker zelf. dit terwijl de info specifiek werd toegepast op de situatie van verzoeker, die aantoonde deel uit te maken van een kwetsbare groep.

Zo kaart verzoeker in het kader van zijn derde aanvraag aan dat hem op het C.G. V.S. zelfs nooit gevraagd of hij een AMKA kaart, een bankrekening, een ADET, een AFM of een taks clearance had in Griekenland, die een voorwaarde vormen tot toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland.

Indien deze vraag hem gesteld was, had hij kunnen antwoorden dat hij hier niet over beschikte, hetgeen een ernstige administratieve belemmering vormt in zijn toegang tot gezondheidszorg.”

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van het handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij beargumenteert dat zij twee ernstige medische problematieken heeft, enerzijds haar darm auto-immuunziekte en anderzijds een ernstig psychisch probleem. De verzoekende partij geeft aan dat in Griekenland geen diagnose werd gesteld. Dit is pas in België gebeurd toe zij ernstig vermagerd en verzwakt was. Bij aankomst in België woog zij slechts 48 kilo voor 1m71. Dit komt overeen met een BMI van 16,4 of “zwaar ondergewicht, kans op anorexia”. Zij betoogt dat: “Verzoeker toonde aan dat hij zich in Griekenland reeds bevond in een toestand die onverenigbaar si met de menselijke waardigheid, waarbij hij sterk verzwakt was. hij volledig afhankelijk was van overheidssteun en door de specificiteit van zijn medische problematiek en meer bepaald de behoefte aan aangepaste alimentatie en begeleiding, hij niet in staat was en zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeftes zoals eten en drinken.

Dit heeft reeds een ernstige impact gehad op zowel zijn fysieke (ernstige vermagering en permanente schade aan zijn darm weefsel) als zijn mentale toestand (PTSS).

Op het C.G.V.S. verklaarde hij hieromtrent in zijn interview d.d. dat hij bij aankomst in Griekenland :

[...]

Hij verklaarde tevens dat hij, sinds hij correct begeleid werd in België en sindsdien terug is bij gekomen:

[...]

Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn meervoudige aanvraag internationale bescherming op 1.12.2020 als volgt:

[...]

Verzoeker meent dat er geen abstractie kan gemaakt worden van de actuele fysieke en psychische problematiek bij het onderzoek naar een reëel risico dat de verzoeker terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest, en dit ongeacht of deze problematiek eerder al dan niet behandeld werd in Griekenland.

Uw Raad oordeelde al eerder in die zin in een arrest van 29 september 2020:

[...]

Het feit dat verzoeker gluten intolerant is. heeft tot gevolg dat hij. indien hij geen toegang heeft tot een zeer specifiek (en duur) dieet, hij kan sterven aan ondervoeding, hetgeen bijna het geval was toen hij aankwam in België.

Op geen enkel moment werd hij gehoord over de moeilijkheden rond toegang tot adequate voeding in Griekenland, dit terwijl de enige behandeling tegen Coeliakie het volgen is van een levenslang glutenvrij dieet en het niet betwist wordt dat verzoeker ernstig ondervoed was toen hij toekwam in België. Noch het C.G.V.S. noch de R.V.V. behandelde dit punt.

[...]

Verzoeker benadrukt dat het C.G.V.S. zijn ernstige darmproblematiek en zijn medische problemen niet in twijfel trekt, zodat conform voornoemde rechtspraak er geen abstractie kan gemaakt worden van deze actuele medische en psychische problematiek, ongeacht of hij al dan niet in het verleden voldoende moeite heeft gedaan om in Griekenland begeleiding te vinden, en er onderzocht dient te worden in het kader van huidige aanvraag of hij op dit moment in Griekenland niet riskeert geconfronteerd te kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg en adequate alimentatie, hetgeen in zijn geval kan leiden tot overlijden.

Hierbij dient er gewezen te worden op de beperkte mate van zelfredzaamheid van verzoeker.

Dit blijkt opnieuw uit het attest van 18 februari 2021 van zijn sociaal assistente. Verzoeker is op 4 februari 2021 toegekomen in het ILA van Oupeye ten gevolge van een veroordeling door de

Arbeidsrechtbank d.d. 2 februari 2021. Verzoeker verbleef tussen juni 2020 en 4 februari 2021 op straat in België.

Zij assistente stelt (vrije vertaling uit het Frans): [...]

Verzoeker lijdt aan PTSS en ernstige angststoornissen, gelinkt aan de traumatische gebeurtenissen meegemaakt in Palestina en in Griekenland. Hij wordt hiervoor intensief psychologisch opgevolgd door de VZW Tabane. met 3 consulten per maand.

Hij verklaarde zelf tijdens zijn interview op het CGVS:

[...]

Verzoeker is afhankelijk van begeleiding bij zijn specifieke voedingopname en psychologische begeleiding.

Het is dan ook aangewezen de specifieke situatie van verzoeker, die aantoont dat hij zich in een situatie van zeer verregaande deprivatie bevond en dermate afgevalen was aangezien hij geen toegang had tot een aangepast dieet, te toetsen aan algemene landeninformatie."

2.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

In dit onderdeel van haar middel verwijst de verzoekende partij naar de volgende bronnen:

- Refugee Support Aegean, Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, juni 2017
- Report of the commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018
- AIDA, Country Report Greece 2019 Update tot 20 juni 2020 (uittreksels)
- Racist Violence Recording Network. Annual Report 2019
- Amnesty International, "Grèce il faut des soins de santé aux migrants et à leurs enfants!", 23 januari 2020
- Médecins sans frontières, "Les réfugiés expulsés et contraints de dormir dans la rue", 17 juli 2020
- Refugee Support Aegean. Return recognized refugees face a dead-end in Greece – a case study, 4 januari 2019
- Refugee Support Aegean. Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece to homelessness and destitution, while returns from European countries continue, 4 juni 2020
- Pro Asyl, "Beneficiaries of international protection in Greece, access to documents and socio-economic rights", maart 2021

De verzoekende partij betoogt dat er een gebrekkige toegang is tot de gezondheidszorg omwille van administratieve obstakels. In dit verband stelt de verzoekende partij onder meer dat recent de toegang tot de gezondheidszorg werd teruggedraaid toen het decreet omtrent het afleveren van de AMKA-kaart werd ingetrokken, waardoor er nu *de facto* geen procedure bestaat om een sociaal zekerheidsnummer te bekomen, zoals blijkt uit het rapport van 31 juli 2019 van Refugee Support Aegean. De verzoekende partij geeft aan dat dit bevestigd wordt in het rapport van maart 2021 van Pro Asyl, "Beneficiaries of international protection in Greece, access to documents and socio-economic rights". De verzoekende partij vervolgt dat bovendien uit de landeninformatie ook blijkt dat de medische zorgen voor de erkende vluchtelingen ondermaats is, los van de problemen die bestaan rond de AMKA-kaart. Voorts heeft de covid-19 pandemie volgens de verzoekende partij geen positieve invloed op deze reeds desastreuze situatie gehad. Ze wijst er verder op dat de verwerende partij nooit gevraagd heeft of zij een AMKA kaart, een bankrekening, een ADET, een AFM of een taks clearance had. Zij vervolgt dat: *"Indien het C.G.V.S. hem de vraag had gesteld, had hij kunnen verklaren dat dit niet het geval was en dat hij dus geen toegang had tot gezondheidszorg of tot sociale bijstand, resulterend in dakloosheid, geen toegang tot gezondheidszorg of adequate voeding.*

Deze rapporten tonen aan dat personen met internationale bescherming zich in Griekenland in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot de gezondheidszorg. De situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland is allesbehalve rooskleurig. Zo is onder meer de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen problematisch.

Verzoeker verklaarde geen toegang gehad te hebben tot gespecialiseerde gezondheidszorg op Leros aangezien hij hiervoor moest betalen (p.9 gehoorverslag), hij verklaarde dat zijn erkenning hier niets aan veranderde (p. 11 gehoorverslag), dat hij drastisch afgevalen was nadat hij erkend werd en ook dan dezelfde antwoorden kreeg dat hij geen toegang had tot een arts (p. 12 gehoorverslag). dat hij geen uitkering kreeg na zijn erkenning zodat hij geen toegang had tot betalende gezondheidszorg (p. 17 gehoorverslag) etc.

Het komt de asielinstanties toe deze bronnen te toetsen aan de verklaringen van verzoeker en na te gaan in hoeverre hij, gezien zijn niet betwistte ernstige medische voedingsproblematiek en psychische problematiek, in staat is om zich, in het licht van de huidige algemene situatie voor terugkeerders in Griekenland, de nodige medische hulp toe te eigenen, de nodige psychische hulp verzekerd te zien en toegang te hebben tot gespecialiseerde (dure) voeding omwille van zijn Coeliakie."

2.5. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat:

"Beroepen tegen beslissingen tot niet-inoverwegingneming van meervoudige asielaanvragen (artikel 51/8 samen gelezen met artikel 57/6/2 Vw), worden, ingevolge het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof, sinds de wet van 10 april 2014, in volle rechtsmacht behandeld.

Het is niet betwist in casu dat verzoeker van Palestijnse origine is en geboren in Gaza. Hij beschikte niet over een UNWRA-erkenning. Hij werd vervolgd door Harnas.

Dit werd niet in twijfel getrokken door het C.G.V.S.. Het statuut van vluchteling moet worden toegekend.

Ondergeschikt moet het statuut van subsidiaire bescherming toegekend worden, zoals reeds het geval was in Griekenland.

Uiterst ondergeschikt moet de bestreden beslissing vernietigd worden en de aanvraag van verzoeker teruggestuurd worden naar het CGVS om de situatie in Griekenland verder te onderzoeken."

2.6. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Brief raadsman, overgemaakt op 16 februari 2021 met bijlagen en ontvangstbewijs:

A. Stichting Darmgezondheid. « Coeliakie »

B. Refugee Support Aegean. *Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece*, juni 2017

C. Report of the commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018

D. AIDA. Country Report Greece 2019 Update tot 20 juni 2020 (uittreksels)

E. Racist Violence Recording Network, Annual Report 2019

F. Amnesty International. "Grèce il faut des soins de santé aux migrants et à leurs enfants!", 23 januari 2020

G. Médecins sans frontières. "Les réfugiés expulsés et contraints de dormir dans la rue", 17 juli 2020

H. Refugee Support Aegean. Return recognized refugees face a dead-end in Greece – a case study, 4 januari 2019

I. Refugee Support Aegean. *Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece to homelessness and destitution, while returns from European countries continue*, 4 juni 2020

- Medisch attest van 7 augustus 2019

- Medisch attest van 9 augustus 2019 verslag Centre hospitalier regional de Venders

- Lijst wat verzoeker mag eten en wat niet

- Standaard medisch getuigschrift 9ter aanvraag 8 juni 2020

- Medisch attest SSM de Venders 25 juni 2020

- Medisch attest SSM de Venders 3 december 2020

- Attest Médecins du monde van 8 december 2020

- Attest Médecins du monde van 4 januari 2021

- Attest sociaalassistent 18 februari 2021

- Attest van 25 maart 2021 van CHC clinique Notre-Dame

- Medisch attest 17 maart 2021

- Labo resultaten 23 februari 2021

- Medisch attest vzw Tabane van 2 juli 2021 dat de begeleiding bevestigt

- Medisch attest opname ziekenhuis CHC Montlegia 23-24 februari 2021 omwille van psychische decompensatie

- Beschikking opvang Arbeidsrechtbank 2 februari 2021

- Pro Asyl, "Beneficiaries of international protection in Greece, access to documents and socio-economic rights", maart 2021

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat het attest van de behandelde klinisch psycholoog van 30 september 2021.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

4.1.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die

internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

4.1.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Bij het indienen van haar volgend verzoek om internationale bescherming haalt de verzoekende partij opnieuw haar gezondheidssituatie aan. Enerzijds lijdt de verzoekende partij aan een posttraumatisch stresssyndroom (hierna: PTSD) en anderzijds lijdt ze aan de ziekte van coeliakie. De verzoekende partij brengt verschillende documenten bij om haar gezondheidssituatie te staven: een opvolgingsrapport van het ILA van CPAS te Oupeye van 18 februari 2021, kopie van een psychologisch attest van psychiater Dr. C. van 3 december 2020 waarin staat dat de verzoekende partij sinds september 2019 door hen wordt opgevolgd, een arrest van de Raad, een kopie van een psychologisch attest van psychiater Dr. C. van 25 juni 2020, een kopie van een medisch attest van Médecins du Monde van 4 januari 2021, informatie over de ziekte Coeliakie, een kopie van een medisch getuigschrift in het kader van een “9ter aanvraag” van 8 juni 2020, een medisch attest van CHC Clinique Notre-Dame van 25 maart 2021 waarin staat dat een behandeling gericht op het uitroeien van ziektekiemen nuttig zou zijn, een kopie van een medisch attest van Synlab ‘Departement d’Anatomie Pathologique van 17 maart 2021 waarin staat dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige oedemateuze en congestieve chronische duodenitis (ontsteking twaalfvingerige darm) die kadert in de ziekte Coeliakie in het stadium 3B volgens de classificatie van Marsh, laboresultaten van een bloedonderzoek van 23 februari 2021, medisch attest vzw Tabane van 2 juli 2021 dat de begeleiding bevestigt, medisch attest opname in het ziekenhuis CHC Montlegia 23-24 februari 2021 omwille van psychische decompensatie. De verzoekende partij brengt ook de volgende rapporten bij: Refugee support Aegean, Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece van juni 2017, Report of the commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, AIDA, country report Greece 2019, Racist violence Recording network, Annual report 2019, Amnesty International, Signer en ligne Grèce il faut des soins de santé aux migrants et à leurs enfants van 23 januari 2020, Medecins sans frontières Les réfugiés expulsés et

contraints de dormir dans la rue van 17 juli 2020, Refugee Support Aegean returned recognized refugees face a dead-end in Greece van januari 2019, Refugee Support Aegean Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece tot homelessness and destitution while returns from European countries continue van 4 juni 2020 en een rapport van Pro Asyl Beneficiaries of international protection in Greece –access to documents and socio-economic rights van maart 2021.

In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij aangehaald dat zij aan maag- en darmproblemen en PTSD lijdt. De verzoekende partij heeft hierover attesten bijgebracht. Daarover oordeelde de Raad in zijn arrest van 20 mei 2020 met nummer 235 941 dat de verwerende partij op pertinente wijze motiveert dat: *“Over de gebrekkige medische zorg die u aanhaalt, dient opgemerkt te worden dat zowel uit uw verklaringen als uit de door u neergelegde documenten blijkt dat medische zorg wel degelijk voorhanden was in Griekenland. Zo blijkt dat u bij uw aankomst te Leros medisch onderzocht werd en dat men een bloedtest bij u afnam (CGVS P.9). U vond echter dat u nood had aan bijkomend onderzoek maar de dokters in het kamp deelden u mee dat u voor bijkomend onderzoek 50 euro diende te betalen. Echter, uit het feit dat u zelf voor bijkomend onderzoek moest betalen, kan niet afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke blijft wat betreft uw toegang tot medische zorg. Ook wat betreft uw psychische problemen blijkt zowel uit uw verklaringen als uit de door u neergelegde documenten (doc. 6) dat u op consultatie kon gaan bij een psycholoog. Na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus probeerde u opnieuw een afspraak te maken met een psycholoog maar aangezien het lang zou duren vooraleer u een nieuwe afspraak zou krijgen, besloot u geen tijd te verliezen en naar België te vertrekken om u daar te laten behandelen. (CGVS P.13). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit deze verklaringen blijkt dat u, ondanks uw beschermingsstatus d.d. 29/10/2018 duidelijk niet de intentie had om u inzake uw psychische problemen in Griekenland te laten behandelen en dat u reeds rond 05/11/2018, met name 6 dagen na het verkrijgen van uw statuut Leros verliet (CGVS P.8) met de bedoeling naar België te komen. Hoe dan ook kan hierbij opgemerkt worden dat het feit dat u lang moest wachten een problematiek is die te wijten is aan de drukte op de betreffende dienst, en dat hieruit geenszins kan afgeleid worden dat jullie daar als vluchtelingen de toegang ontzegd werd tot medische zorgen. Wachtlijsten bestaan immers overal, ook in België. Rekening houdend met bovenstaande dient te worden vastgesteld dat u geen concrete elementen naar voor bracht waaruit blijkt dat u in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op medische zorgen in Griekenland. Verder stelde u geen werk te hebben gezocht noch een opleiding te hebben gevolgd. U weet dit aan uw medische en psychische problemen. Vooreerst kan hierbij worden herhaald dat u slechts zes dagen na het verkrijgen van uw status Griekenland heeft verlaten. Hieruit kan afgeleid worden dat u geen intenties had om uw leven daar op te bouwen, dat u met andere woorden geen toereikende inspanningen heeft geleverd om uw leven daar te starten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een uitkering van 90 euro per maand kreeg van de Griekse autoriteiten (CGVS p. 17). Na het verkrijgen van uw status zou u deze niet meer gekregen hebben – echter, u verklaarde hierbij zelf dat u niet lang meer gebleven bent na het verkrijgen van uw status (CGVS p. 17). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat niets erop wijst dat u ondanks uw medische en psychische problemen geen aangepast werk zou kunnen vinden en/of een opleiding zou kunnen volgen in Griekenland.”* Voorts werd in voormeld arrest gemotiveerd dat: *“Ook het nieuw bijgebrachte psychologische attest van verzoeker, neergelegd door middel van een aanvullende nota, is tot slot niet van zulke aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. Uit dit attest kan slechts worden afgeleid dat verzoeker zich ten gevolge van feiten die hij onderging in Palestina bevindt in een staat van posttraumatische stress en kamt met angst. Dat hij psychische problemen heeft, betreft echter een gegeven dat in de bestreden beslissing en het voorgaande reeds uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Omwille van de voorgaande vaststellingen dienaangaande, leidt dit gegeven in zijner hoofde niet tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij sinds haar eerste verzoek om internationale bescherming op haar gezondheidssituatie wijst en deze ook aan de hand van verschillende documenten staat. Uit de bijgebrachte medische documenten blijkt dat de PTSD en de ziekte van Coeliakie nog steeds actueel is. Het medisch attest van Synlab Departement d'Anatomie Pathologique van 17 maart 2021 geeft aan dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige oedemateuze en congestieve chronische duodenitis (ontsteking twaalfvingerige darm) die kadert in de ziekte Coeliakie in het stadium 3B volgens de classificatie van Marsh. Ook blijkt dat de verzoekende partij op 23 en 24 februari 2021 in het ziekenhuis CHC Montlegia omwille van psychische decompensatie gehospitaliseerd werd. De verzoekende partij brengt ook nieuwe rapporten bij met betrekking tot Griekenland, meer bepaald Medecins sans frontières Les réfugiés expulsés et contraints de dormir dans la rue van 17 juli 2020, Refugee Support Aegean Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece to homelessness and destitution while returns from European countries continue van 4 juni 2020 en een rapport van Pro Asyl Beneficiaries of international protection in Greece – access to documents and socio-economic rights van maart 2021. Al deze elementen lagen niet voor bij de eerdere verzoeken om internationale bescherming. Aldus dient onderzocht te worden of deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De Raad wijst er op dat, in het geval waar een verzoeker die reeds een internationale beschermingsstatus in een andere EU Lidstaat heeft verkregen een volgend verzoek indient, vooreerst moet worden nagegaan of verzoeker nieuwe elementen aanbrengt of nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat *in casu* de reeds gemaakte toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet met artikel 4 van het Handvest of met artikel 3 van het EVRM in strijd is. Het is pas wanneer de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 4 van het Handvest dat de beoordeling van een eventuele gegrondheid van de vrees of een eventueel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Gaza zal gebeuren. In deze fase van de procedure is dit laatste niet aan de orde.

In casu is niet betwist dat de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. Met betrekking tot deze groep personen werd in de wetgeving een systeem uitgewerkt om secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Uit de hieronder geciteerd Ibrahim-rechtspraak blijkt evenwel dat de individuele omstandigheden van verzoeker wel degelijk relevant zijn en deze individuele elementen kunnen niet los gezien worden van de algemene situatie in Griekenland, zoals deze blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid

en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim e.a., punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, Ibrahim e.a., punten 86-87).

Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, Ibrahim, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest Addis heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38 Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk

beprekter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest Addis herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Addis, punt 52).

De Raad wijst er ook op dat het Hof van Justitie in de zaak C.K. e.a. tegen Slovenië reeds geoordeeld heeft dat: *“71. In casu blijkt noch uit de verwijzingsbeslissing noch uit de stukken dat er ernstige gronden zijn om te vrezen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Kroatië systeemfouten bevatten, met name op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg, wat verzoekers in het hoofdgeding overigens ook niet hebben gesteld. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt juist dat de Republiek Kroatië met name in de stad Kutina een opvangcentrum voor kwetsbare personen heeft, waar zij toegang hebben tot medische zorg, die wordt verstrekt door een arts en, in spoedgevallen, in het lokale ziekenhuis of het ziekenhuis van Zagreb. Bovendien hadden de Sloveense autoriteiten van de Kroatische autoriteiten de toezegging ontvangen dat verzoekers in het hoofdgeding de nodige medische zorg zouden krijgen. 72. Voorts is het weliswaar mogelijk dat bepaalde ernstige en bijzondere aandoeningen enkel in bepaalde lidstaten passend kunnen worden behandeld (zie naar analogie arrest van 5 juni 2014, I, C-255/13, EU:C:2014:1291, punten 56 en 57), maar verzoekers in het hoofdgeding hebben niet aangevoerd dat dit het geval is wat hen betreft. 73. Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. 74. In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.”* (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

Uit dit arrest blijkt aldus dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet onderzocht worden. De Raad is er zich van bewust dat voormeld arrest betrekking had op personen die een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben en *in casu* verzoeker een persoon is die internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, maar wijst er op dat volgens het arrest Ibrahim het voor de toepassing van artikel 4 van het EU Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest C.K. tegen Slovenië eveneens relevant voor personen die internationale bescherming hebben gekregen.

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt onmiskenbaar dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor onder andere het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

Op basis van door de verzoekende partij voorgelegde informatie kan niet worden geconcludeerd dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen. De informatie toont wel aan dat er sprake is van een zeer precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid is geboden bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft gekregen in geval van terugkeer naar Griekenland.

Uit het voormelde arrest Ibrahim van het Hof van Justitie blijkt uit paragraaf 89 dat om te beoordelen of de eventuele tekortkomingen in de EU lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, rekening moet gehouden worden met *“alle gegevens van de zaak”*. Verder wordt in paragraaf 90 van dit arrest ook gesteld dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *“negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid”*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *“bijzondere kwetsbaarheid”*.

Bijgevolg kan *in casu* de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bepalend zijn in het onderzoek om na te gaan of zij onafhankelijk van haar wil, na terugkeer naar Griekenland nog steeds in staat zal zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor haar gezondheid. Immers uit het geheel van de voorgelegde medische attesten blijkt dat de verzoekende partij reeds enige tijd in België medisch wordt behandeld. Er kan niet voorbijgegaan worden aan het medisch attest van 17 maart 2021 en het gegeven dat zij op 23 en 24 februari 2021 in het ziekenhuis CHC Montlegia omwille van psychische decompensatie gehospitaliseerd werd.

In casu heeft de verzoekende partij nieuwe documenten bijgebracht die wijzen op een verhoogde kwetsbaarheid omwille van haar psychische problemen en ziekte van Coeliakie. In het Pro Asyl rapport wordt verder toegelicht dat om toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg te krijgen, een AMKA nodig is. Om een AMKA te bekomen is evenwel niet alleen een geldige verblijfsvergunning maar ook een postadres en een fiscaal identificatienummer nodig. Uit het administratief dossier kan niet blijken of de verzoekende partij over een AMKA en een fiscaal identificatienummer beschikt.

Bovendien blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij op 29 oktober 2018 subsidiaire bescherming in Griekenland gekregen heeft. In navolging hiervan werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart geldig van 31 oktober 2018 tot 30 oktober 2021. Aldus is de verblijfskaart van de verzoekende partij in de loop van haar beroepsprocedure verlopen.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Echter, blijkt uit de door de verzoekende partij neergelegde objectieve informatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, dat personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland geconfronteerd worden met ernstige vertragingen bij de uitreiking van hun verblijfsvergunning en dat deze noodzakelijk is om onder meer toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale uitkeringen en dat ook hulp van professionele hulporganisaties in deze tekort schiet, waardoor vele personen met internationale beschermingsstatus op straat terechtkomen. De door de verzoekende partij

voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen. De beschikbare informatie is *in casu* evenwel beperkt en bevat geen specifieke gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning is verstrekt en naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. De Raad stelt vast dat verwerende partij geen informatie bijbrengt met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland. De Raad kan bijgevolg niet nagaan of de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland eenvoudig kunnen worden hernieuwd, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat hij in de huidige stand van de procedure niet beschikt over voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders die niet langer over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland beschikken en er terugkeren (zie HvJ Ibrahim e.a., punt 88 en HvJ C-483/20, XXX tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 22 februari 2022, punten 31 en 33).

Bij gebrek aan voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland, zoals de verzoekende partij, wiens verblijfsvergunning lijkt verstrekt te zijn en naar deze lidstaat terugkeren, kan derhalve in de huidige stand van zaken niet bevestigd worden dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in de weg staan. De Raad stipt aan dat de situatie van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren dient geanalyseerd te worden.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij in Griekenland toegang had tot medische zorg zoals blijkt uit haar eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad er op dat de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland moeten worden beoordeeld in het licht van een mogelijke schending van artikel 4 van het Handvest en dat uit de recente informatie met betrekking tot statushouders blijkt dat de situatie van de verzoekende partij, als persoon die internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland in dat opzicht mogelijk gewijzigd en verder verslechterd is en aanleiding zou kunnen geven tot een dergelijke schending.

Gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zoals de verzoekende partij zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Bijgevolg kan op dit ogenblik in deze zaak niet worden vastgesteld of de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS